

КЊИГА АПСТРАКАТА

МУЗИКА И ПЛЕС У ВРЕМЕ (ПОСТ)ТРАДИЦИЈЕ

СИМПОЗИЈУМ ПОВОДОМ

60

ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА
КАТЕДРЕ ЗА ЕТНОМУЗИКОЛОГИЈУ
НА ФАКУЛТЕТУ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ
УНИВЕРЗИТЕТА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

НАЦИОНАЛНИ НАУЧНИ СКУП
СА МЕЂУНАРОДНИМ УЧЕШЋЕМ

БЕОГРАД
3. и 4. ДЕЦЕМБАР 2021.

**Музика и плес у време
(пост)традиције**

-

**Music and dance in time of
(post)tradition**

*Музика и плес у време
(пост)традиције*

-

*Music and dance in time of
(post)tradition*

УНИВЕРЗИТЕТ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ
UNIVERSITY OF ARTS IN BELGRADE
FACULTY OF MUSIC

Универзитет уметности у Београду
Факултет музичке уметности
Катедра за етномузикологију

МУЗИКА И ПЛЕС У ВРЕМЕ (ПОСТ)ТРАДИЦИЈЕ
Национални научни скуп са међународним учешћем
Симпозијум поводом 60 година од оснивања
Катедре за етномузикологију

Књига апстраката

Уредници:
др Мирјана Закић
др Ива Ненић
мср Борисав Миљковић

Главни уредник:
др Гордана Каран

Издавач:
Факултет музичке уметности

За издавача:
мр Љиљана Несторовска
Декан Факултета музичке уметности

Дизајн корица:
Милица Суботић

Припрема за штампу:
Јован Петровић

Штампа:
Тон Плус, Београд

Тираж:
50

ISBN
978-86-81340-43-1

***НАЦИОНАЛНИ НАУЧНИ СКУП СА МЕЂУНАРОДНИМ
УЧЕШЋЕМ***

СИМПОЗИЈУМ ПОВОДОМ 60 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА
КАТЕДРА ЗА ЕТНОМУЗИКОЛОГИЈУ
НА ФАКУЛТЕТУ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ
УНИВЕРЗИТЕТА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

Књига апстраката

***МУЗИКА И ПЛЕС У ВРЕМЕ
(ПОСТ)ТРАДИЦИЈЕ***

Београд,
3. и 4. децембар 2021. године
Свечана сала Ректората Универзитета уметности

University of Arts
Faculty of Music
Department for Ethnomusicology

MUSIC AND DANCE IN TIME OF (POST)TRADITION

National conference with international participation
Symposium on the occasion of 60 years since Department of
Ethnomusicology establishment at the Faculty of Music University of Arts
in Belgrade

Book of Abstract

Editors:

Mirjana Zakić, PhD
Iva Nenić, PhD
Borisav Miljković, MA

Editor in Chief:

Gordana Karan, PhD

Publisher:

Faculty of music

For publisher:

Ljiljana Nestorovska, MMUS
Dean of the Faculty of Music in Belgrade

Cover design:

Milica Subotić

Prepress:

Jovan Petrović

Printed by:

Ton Plus, Belgrade

Circulation:

50

ISBN

978-86-81340-43-1

**NATIONAL CONFERENCE WITH INTERNATIONAL
PARTICIPATION**

SYMPOSIUM ON THE OCCASION OF 60 YEARS SINCE
DEPARTMENT OF ETHNOMUSICOLOGY ESTABLISHMENT
AT THE FACULTY OF MUSIC
UNIVERSITY OF ARTS IN BELGRADE

Book of Abstract

***MUSIC AND DANCE IN TIME OF
(POST)TRADITION***

Belgrade,
December 3rd and 4th 2021
Ceremonial hall of the Rectorate of the University of Arts

Програмски одбор

- **др Мирјана Закић**, редовни професор, шеф Катедре за етно-музикологију, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Мирјана Веселиновић Хофман**, редовни професор у пензији, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Тијана Поповић Млађеновић**, редовни професор, шеф Катедре за музикологију, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Јелена Јовановић**, виши научни сарадник, дописни члан САНУ
- **др Сања Радиновић**, ванредни професор за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Сања Ранковић**, ванредни професор за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Селена Ракочевић**, ванредни професор за ужу научну област Етнокореологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **др Ана Хофман**, Институт за културалне и студије сећања, Научно-истраживачки центар Словеначке академије наука и уметности
- **др Ива Ненић**, доцент за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду

Организациони одбор

- **др Младен Марковић**, доцент за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **мср Ана Петровић**, асистент за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **мср Борисав Миљковић**, асистент за ужу научну област Етномузикологија, Факултет музичке уметности у Београду
- **мср Бранислав Стеванић**, докторанд на Катедри за етномузикологију, Факултет музичке уметности у Београду
- **мср Виолета Јокић**, докторанд на Катедри за етномузикологију, Факултет музичке уметности у Београду

Programme Committee

- **Mirjana Zakić**, PhD, full professor, Head of the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Mirjana Veselinović Hofman**, PhD, Retired Full Profesor, Faculty of Music in Belgrade
- **Tijana Popović Mladenović**, PhD, Full Professor, Head of the Department of Musicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Jelena Jovanović**, PhD, Senior Research Associate, Corresponding Member of SASA
- **Sanja Radinović**, PhD, Associate Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Sanja Ranković**, PhD, Associate Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Selena Rakočević**, PhD, Associate Professor of Ethnochoreology, Faculty of Music in Belgrade
- **Ana Hofman**, PhD, Institute for cultural and memory studies, Slovenian Academy for Science and Arts
- **Iva Nenić**, PhD, Assistant Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Organizing Committee

- **Mladen Marković**, PhD, Assistant Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Ana Petrović**, MA, Assistant for the narrow scientific field of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Borisav Miljković**, MA, Assistant for the narrow scientific field of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Branislav Stevanić**, MA, PhD candidate at the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade
- **Violeta Jokić**, MA, PhD candidate at the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Уводна реч

Оснивање самосталног студијског програма Музичког фолкора 1961. године на Музичкој академији (Факултету музичке уметности) означава почетак академског етномузиколошког образовања у Србији, што је омогућило стварање заједнице истраживача посвећених теоријским и апликативним аспектима етномузиколошког деловања, а тиме значајно интензивирало и разгранало развој научне мисли у овој области.

Активности Косте Манојловића на прикупљању, архивирању, истраживању и публиковању примера традиционалне музичке баштине наговестиле су формирање смера за музички фолклор, како је првобитно назван, у оквиру Историјско-фолклорног одсека, заслугом проф. Миодрага Васиљевића. Од 1962. године, Васиљевићу се као асистент придружио Драгослав Девић, који је дужи низ година остао једини наставник на смеру задужен за главни предмет Музички фолклор. Одсек је био у надлежности Катедре за музикологију и етномузикологију (односно, до 1990. Катедре за историју музике и музички фолклор), све до 2006. године када се формира самостална Катедра за етномузикологију, којом је до 2018. руководио проф. Димитрије Големовић, а затим проф. Мирјана Закић. 1998. године Музички фолклор је преименован у предмет Етномузикологија.

Презначење деловања у оквиру сфере музичког фолклора у широко поље појма традиције и традиционалне музике у току 1990-их година, подударило са са укључивањем етнокорелолошких истраживања плеса у домен етномузиколошке академске едукације. Укључењем етнокорелологије у етномузиколошки силабус на свим нивоима студија (са почетним ангажовањем др Оливере Васић) створена је образовна и научна оријентација, која Катедру чини јединственом у региону.

Тенденција вишеструког разграновања дисциплинарног деловања је последњих деценија интензивирана под утицајем преовлађујућих постмодерних тежњи за партикуларизацијом, интердисциплинарним дискусијама и успостављањем трансдисциплинарних перспектива, што је значајно проширило тематске и методолошке могућности етномузиколошких истраживања које су међу научницима у Србији доминантно остале у оквирима

фаворизације национално оријентисаних тема, али и укључиле нека од темељних питања глобалне етномузикологије, у вези са идентитарним идеолошким, афективним, политичким и другим друштвеним аспектима музичких пракси.

У условима пандемије изазване коронавирусом у току 2020. и 2021. године комуникација у виртуелном простору је била готово једина опција за професионални, педагошки и научно-истраживачки рад. Појам успостављања границе између „мене“/„нас“ и „њих“ у сваком смислу (физичком, социјалном, националном) постало је ултимативна основа људског деловања. Уз то, таласи кризе хуманистичких дисциплина који су, из различитих углова, протресли темеље дисциплине, довели су до реструктурирања њене данашње парадигме, у смеру друштвено ангажоване, јавне науке, подложне конструктивној аутокритици, и отворене за нова разматрања везе музике и друштва, музике у доба различитих криза, као и одрживости културе и природе из угла музичких заједница. Контекстуализовање начина извођења и перцепције традиционалних музичких и плесних облика у оквирима нових видова презентације, као и проучавање неотрадиционалних музичких форми које обликују популарне трендове музичког израза, могући су тематски оквири који би на целовит и продубљен начин концептуализовали (пост)традиционални дискурс.

Обележавајући шездесетогодишњу традицију академске етномузиколошке едукације у Србији, овај научни скуп има за циљ рефлексивно преиспитивање некадашњих постигнућа, као и разматрање могућности етномузиколошког и етнокореолошког истраживања музике и плеса у време (пост)традиције, а паралелно с тим и етномузиколошко и музиколошко савремено тумачење музичких дела у поменутом домену.

Уредници,
Београд, 2021.

Introductory Word

The establishment of independent study program of Music Folklore in 1961 at the Academy of Music (Faculty of Music) marks the beginning of academic ethnomusicological education in Serbia, which enabled the creation of a community of researchers dedicated to theoretical and applied aspects of ethnomusicological work, and thus significantly intensified and branched out the development of scholarly thought in this area.

Kosta Manojlović's activities in collecting, archiving, researching and publishing examples of traditional musical heritage indicated the formation of music folklore module, as it was originally called, within the Historical-Folklore Department, thanks to prof. Miodrag Vasiljević. In 1962, Dragoslav Dević joined as an assistant, who for many years remained the only professor in the field. The module was under the jurisdiction of the Department of Musicology and Ethnomusicology (that is, until 1990, the Department of Music History and Music Folklore), until 2006, when an independent Department of Ethnomusicology was formed, which was headed by prof. Dimitrije Golemović until 2018 and then prof. Mirjana Zakić. In 1998, Musical Folklore was renamed the subject Ethnomusicology.

The altering of activities within the sphere of musical folklore into the broad field of the notion of tradition and traditional music during the 1990s, coincided with the inclusion of ethnochoreological research of dance in the domain of ethnomusicological academic education. The inclusion and integration of ethnochoreology into formal studies on all levels of academic education (with the initial engagement of prof. Olivera Vasić) makes the Department of Ethnomusicology unique in the region.

The tendency of multiple branching of disciplinary action has intensified in recent decades under the influence of prevailing postmodern aspirations for particularization, interdisciplinary discussions and the establishment of transdisciplinary perspectives, which significantly expanded the thematic and methodological possibilities of ethnomusicological research which, among scholars in Serbia, dominant re-

mained within the framework of favoring nationally oriented topics, but have also included some of the crucial topics of the global ethnomusicology, related to the identitarian, ideological, affective, political and other social aspects of the musica practices.

In the conditions of the pandemic caused by the coronavirus during 2020 and 2021, communication in virtual space was almost the only option for professional, pedagogical and scientific-research work. The notion of establishing a boundary between «me»/»us» and «them» in every sense (physical, social, national) has become the ultimate basis of human agency. Additionally, the different waves of crises that have shaken the very foundations of the discipline, led to the restructuring of its contemporary paradigm, towards the socially engaged public science, that can reflexively perform an auto critique, and moreover stay open to the new approaches to the relation of the music and society, music in the time of crises, and to the issue of the sustainability of the culture and the nature from the perspective of the communities making music. Contextualizing the way of performing and perceiving traditional musical and dance forms within the framework of new types of presentation, as well as studying non-traditional musical forms that shape popular trends in musical expression, are possible thematic frameworks that would conceptualize (post)traditional discourse in a complete and in-depth way.

Marking the sixty-year tradition of academic ethnomusicological education in Serbia, this scientific conference aims to reflexively review past achievements, as well as to consider the possibilities of ethnomusicological and ethnochoreological research of music and dance in the (post) tradition, and at the same time ethnomusicological and musicological contemporary interpretation of musical works in the mentioned domain.

Editors,
Belgrade, 2021

KEYNOTE SPEAKER

János Fügedi, PhD

senior researcher at the Institute for Musicology of HAS

Dance Literacy for a Creative Reconstruction of Dance Tradition

Dance literacy is an indispensable tool for the deep understanding of dance—only notation makes it possible to investigate dance and its structures at abstract levels, leading to the cognition of dance. The presentation takes up an initial path to this cognition; the approach may be regarded as hermeneutic from the point of Geisteswissenschaften (human sciences). The lecture proposes to consider motifs of traditional dance as results of constructions that follow specific concepts of movement. Consequently, the movement tradition of folk dance is not purely a collection of motifs but higher compositional concepts that determine the dances' characteristic structures. If the abstract and general contents are explored, the way opens up to more constructive preservation of tradition. In this way, heritagization may not be reduced to constant repetitions of existing forms but can appear as permanent creative reconstitution. Applying the introduced theories, the presentation analyses and shows performed examples of motif structures that follow and preserve tradition but result from individual creations.

Biography

János Fügedi, (1953) PhD, habil. professor at the Hungarian Dance University (HDU), director of the university's Research Centre, senior research fellow at the Institute for Musicology, Research Centre for the Humanities. His main area of investigation is the Central and Eastern European folk dance; he studies the region's movement concepts and dance creation methods, has published several studies and books on these topics. He is the general editor of the online Folk Dance Knowledge Repository, an integrated database system. He teaches movement analysis and Laban kinetography at the HDU. He has been a member of the International Council of Kinetography Laban since 1989, chaired of the organization's Research Committee between 1995 and 1997, and chairs the Board of Trustees from 2005 up today. He is the current president of the Hungarian Choreology Association. In recognition of his professional work, he received the Hungarian Golden Cross of Merit in 2020.

АПСТРАКТИ И БИОГРАФИЈЕ УЧЕСНИКА

др Ива Ненић

Доцент за ужу научну област Етномузикологија,
Факултет музичке уметности у Београду

„Непознато познато“: нове идеолошке артикулације музичке традиције из угла извођачица и етномузиколошка одговорност

У оквиру дуге и комплексне етномузиколошке историје бављења музичким традицијама, однос између водећих научних парадигми и друштвених процеса који обликују одређену музичку праксу / заједницу бивао је различито артикулисан кроз интерпретативне, нормативне и ангазоване оквире тумачења и деловања. Разумевање концепта традиције може се пратити почев од централне идеолошке тачке „јукстапонирања традиционалне музике и културалног идентитета које се збива једновременно са историјом дисциплине“ (Bohlman), преко сагледавања дискрепанције у употреби концепта традиције у академским и свакодневним контекстима (Cimardi), дискусије разумевања традиционалног у музици у глобалном преплету представа о аутентичности, културалној другости и сопственом наслеђу (Aubert), и пресецања културног скрипта на који се ослањају заједнице окупљене око музицирања и научног разумевања музичке традиције (Ненић).

У фокусу овог рада биће преговарање око значења (и будућности) традиције на данашњој српској и регионалној неотрадиционалној / world music сцени, током прве две деценије новог миленијума, из перспективе извођачица које заузимају истакнуту позицију и уводе нове приступе музици. Талас обнове традиционалне народне музике у Србији деведесетих година прошлог века ослонио се на културни архив у виду наслеђа сеоске тради-

ционалне музике, превасходно са акцентом на старинском и без референци на недавне друштвене догађаје, или, свеукупно, на историчност музике. Данашња сцена је умногоме другачија у односу на изворни ревивалистички контекст деведесетих, те њени/е актери/актерке уз већ уобичајен приступ централном репертоару сеоског наслеђа, реактуелизују и друге историјске и жанровске форме, и заступају различите идеје о томе шта (и за кога) повесне реактивације традиције треба да „чине“. Питању њихове моћи деловања и релативне аутономије у односу на преовлађујуће друштвене наративе о културалном наслеђу, у раду ће се приступити са позиција етномузиколошке рефлексивности и пропитивања дијалектичке спреге науке и друштва, на коју је потребно непрестано подсећати.

Биографија

Др Ива Ненић (1979) је етномузиколошкиња и теоретичарка културе, и доценткиња на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду. Њена научна интересовања обухватају однос музике, идеологије и родних режима из угла етномузикологије и критичких друштвених теорија, као и питања одрживости културалних пракси у светлу глобалних промена и наступајућег трансхуманизма. Предавања по позиву одржала је на универзитетима у Аустрији, Великој Британији, Јапану и Италији. Досадашња истраживања обухватила су неотрадиционалне музичке праксе и world music сцену у Србији, историјску реконструкцију женског свирања на традиционалним инструментима у Србији, женско музицирање у контексту српске и пост-југословенске независне сцене, регионални хип хоп и поп фолк. За књигу „Гусларке и свирачице традиционалних инструмената у Србији: идентификација звуком“ (CLIO, 2019) добила је награду „Анђелка Милић“ (2020) Секције за феминистичка истраживања и критичке студије маскулинитета (СЕФЕМ) за најбоље остварење у области друштвених и хуманистичких наука које доприноси родним студијама у Србији. Руководи пројектом “Female leadership in music: a cross-genre research of women’s roles, agency and collaborative music-making practices in Serbia” који финансира Фонд за науку Републике Србије.

др Ана Хофман

Институт за културне и студије сећања,
Научно-истраживачки центар Словеначке
академије наука и уметности

Теорија афекта и теоретизације звучног искуства у етномузикологији

Теорија афекта, делимично инспирисана истраживањима о емоцијама и телу у оквиру феминистичке теорије и квир студије, после 2000. задобија значајније место на пољу хуманистике, укључујући и етномузикологију. Приступи који се ослањају на концепт афекта „као прелаз из једног искуственог стања тела на други“ (Deleuze i Guattari), теже да унесу нови поглед у промишљање реалности са фокусом на друштвено-политички карактер сфере сензоричног, телесног и емоционалног. Ослањајући се на радове објављене у задњих 10 година, приказ ће осветлити нека важна питања увођења теорије афекта на подручје етномузикологије кроз разматрање три главне теме: концептуални однос афекта, емоције и сензоричности; афекти и нови облици звучне друштвености и политичности, и на крају, питање афективног рада.

Биографија

Др Ана Хофман (1976, Ниш) је дипломске и магистарске студије завршила на Факултету музичке уметности Универзитета уметности у Београду. Докторирала је на Постдипломској школи Универзитета у Новој Горици 2007. Др Хофман је међународно призната етномузиколошкиња активна на подручју интердисциплинарних истраживања у хуманистички, пре свега антропо-

логији и културним студијама. Добитница је престижних награда – у 2018, награде “Danubis” Министарства за високо школство и науку Републике Аустрије и Института за Подунавље и Средњу Европу за свој истраживачки рад као и награде Barbara Smith међународног удружења етномузиколога ICTM, 2007. Др Хофман је придобила и више престижних међународних стипендија: Fulbright стипендију за истраживачки боравак на престижној Постдипломској школи City University New York (2018), стипендију Бразилске агенције за истраживање на Федералном универзитету у Рио де Жанеиру (2015); стипендију Аустријског фонда за истраживање (OEAD) (2013) итд. Објавила је више од 50 научних чланака у престижним часописима и поглавља у монографијама као и две књиге *Staging Socialist Femininity: Gender Politics and Folklore Performance in Serbia* (Brill, 2011), *Muzika, politika, afekt: novi život partizanskih pesama u Sloveniji* (ZRC, 2015), превод на српски *Novi život partizanskih pesama* (Biblioteka XX vek, 2016). Тренутно ради на монографији *Socialism, Now! Singing Activism after Yugoslavia* (OUP).

др Тијана Поповић Млађеновић

редовни професор, шеф Катедре за
музикологију, Факултет музичке уметности у
Београду

Концерт за виолу и оркестар / Viola Tango Rock Concerto Бењамина Јусупова Танго као крајња консеквенца свих `обзнана` Концерта

Будући да је музика пре свега културни феномен, чије је битно својство различитост, питање које се увек наново намеће, а данас се чини посебно интригантним, јеста када и како нас музика покреће, или ка чему нас покреће? Другим речима, уколико се обликујемо кроз музику и као појединци и као учесници у култури, те уколико конструишемо музичке традиције, то јест, моделирамо начин на који се култура гради успостављањем консензуса о музичком веровању и опредељују од чега зависи музичко (спо) разумевање и сарадња – питање које се поставља јесте како нам музика данас даје нови идентитет који је истовремено и потпуно други и потпуно наш, или, у којој мери људи данас подешавају сопствено осећање себе према различитим музикама/музичким идентитетима?

Из (пост)постмодерне и/или (пост)традицијске перспективе, основни механизам културе јесте конструисање позиције субјекта, а примарно деловање музике у овом времену није изражавање субјективитета, већ позивање на њега. У овом контексту, базична моћ музике и плеса да у слушаоца утисне субјективна стања која су парадоксално у исто време и блиска/завичајна и туђа/далека, снажно се испољава и уочава у стваралаштву Бењамина Јусупова (чији приступ спаја специфичне културне иденти-

тете различитих етничких група са различитим стиловима уметничке и популарне музике западног дела света), првенствено у његовом делу *Concerto for Viola and Orchestra / Viola Tango Rock Concerto* из 2003. године.

Биографија

Др Тијана Поповић Млађеновић је музиколог, редовни професор и шеф Катедре за музикологију Факултета музичке уметности Универзитета уметности у Београду. Члан је Одељења за Музикологију и Историју уметности Европске академије наука – *Academia Europaea* са седиштем у Лондону. Била је гостујући професор Јерусалимске Академије за музику и пес, Департмана за музикологију Филозофског факултета Универзитета у Љубљани, Литванске Академије за музику и позориште у Виљнусу, као и Музичке академије Универзитета у Сарајеву.

Подручја њеног научног интересовања јесу европска музика *fin de siècle*-а, поетика и стилистика савремене музике (усавршавала се на *Université Paris IV – Sorbonne* у области савремене француске музике), естетика и филозофија музике, као и проблематика музичког мишљења. Аутор је шест књига: *Muzičko pismo* (1996 [2015]); *E lucevan le stelle* (1997); *Klod Debisi i njegovo doba* (2008); *Procesi panstilističkog muzičkog mišljenja* (2009); *Interdisciplinary Approach to Music: Listening, Performing, Composing* (2014; први аутор у коауторству са Б. Богуновић и И. Перковић); и *The Musical Text and the Ontology of the Musical Work* (2017).

др Сања Радиновић

ванредни професор за ужу научну област
Етномузикологија, Факултет музичке уметности
у Београду

Етномузиколошко дело Косте П. Манојловића на „таласима сећања“

У данашњем времену, снажни изазови глобализације непрестано подстичу питања важности културе и политике друштвеног памћења/сећања – у научном, уметничком, економском, политичком и ширем јавном дискурсу. Актуелни талас наглашеног интересовања за прошлост, или *memory boom*, како га је назвао амерички историчар Џеј Винтер (Jay Winter), покренуо се у време наступања постмодерне. Када је реч о науци, упечатљив траг његовог присуства препознаје се у тзв. „студијама сећања“, нарастајућој литератури из различитих дисциплина посвећеној овим питањима, којој доприносе и истраживачи из Србије. Снажно окретање минулом добу, феномен о коме данас сведочимо, није, међутим, посве нов. На размеђи XIX и XX века одвијали су се друштвени процеси који су дали сличан исход у виду појачаног интересовања за прошлост. Сматра се да су и један и други талас проистекли из кризе – први из кризе модерне, други из кризе постмодерне епохе.

Музичко деловање Косте П. Манојловића (1890–1949) у Србији и југословенској краљевини почело је 1919, чим се вратио у домовину са студија у Оксфорду, а трајало је до краја његовог живота, са прекидом у време Другог светског рата. Будући да је због неприклањања комунистичком режиму већ 1946. постао *persona non grata*, Манојловић је од 1949. до 1990. године врло мало помињан у српској музикологији и етномузикологији, чак и на самој Музичкој академији, чијем је оснивању 1937. кључно допри-

нео и којом је управљао као њен први ректор. Околности почињу да се мењају након смрти Јосипа Броза Тита 1980. године, а видно тек 1989. и 1990, у време Манојловићевих великих јубилеја. Од тада до данас траје растућа заинтересованост научне јавности за његов укупан допринос српској и југословенској музичкој култури. Очито је, дакле, да су његово међуратно деловање у Србији и Југославији, са једне стране, а са друге, његова потоња актуелизација у научном дискурсу након 1990, хронолошки упадљиво кореспондентни претходно поменути циклусима појачаног интересовања за прошлост. Ово саопштење расветљава етномузиколошки допринос Манојловића и онај о Манојловићу, у контексту оба „таласа сећања“.

Биографија

Др Сања Радиновић (1962) запослена је на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду од 1989. године, у звању ванредног професора од 2017. Основне, магистарске и докторске студије завршила је на поменутој институцији, под менторством проф. др Драгослава Девића. Аутор је две књиге и више десетина научних радова, излаганих на домаћим и међународним симпозијумима, а објављених у зборницима радова са научних скупова и у домаћим и иностраним научним часописима. Превасходно се бави српским вокалним наслеђем, и то морфолошким одликама српских народних песама, аналитичком методологијом, старим српским двогласним певањем и облицима старог обредног слоја. У сферу њених интересовања улазе такође историјат српске етномузикологије, питања ритма, севдалинка, као и духовна музика разних традиција. У мањој мери обрађивала је и теме из области етноорганологије и етнокореологије. Дугогодишњи је учесник бројних домаћих научноистраживачких пројеката, подржаних од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Министарства културе и информисања Републике Србије. На Факултету музичке уметности у Београду предаје 15 етномузиколошких курсева на основним, мастер и докторским студијама. Као хонорарни предавач радила је и на другим високошколским институцијама у Србији и Босни и Херцеговини.

др Младен Марковић

доцент за ужу научну област Етномузикологија,
Факултет музичке уметности у Београду

Цртице о дигитализацији традиционалне музике – између друштвеног консензуса и „личне етике“

Процеси очувања нематеријалног културног наслеђа се, у данашњем времену, не могу замислити ни одвојити од процеса дигитализације. Међутим, овај (свеприсутни) процес ређе добија и свој теоријски оквир, који је, чини се, изузетно важан за његово правилно и обухватно спровођење. У овом чланку ћемо се бавити неким особеним аспектима дигитализације традиционалне музике, пре свега њеним, условно речено, дуализмом. Наиме, процес дигитализације данас не обухвата само трансфер у дигиталну сферу старих и старијих аналогних снимака разних формата, већ се односи и на савремена снимања, која се врше практично искључиво дигиталном технологијом. Тако, дигитализовање теренског снимка сачињеног пре стотинак година и дигитални пренос „живог“ наступа неке савремене фолклорне групе, која чак може и реинтерпретирати раније (аналогно) забележен материјал, једноставно представљају веома различите појаве. Ми обично снимак начињен пре великог временског периода посматрамо као „аутентичан“, док нпр. савремену фестивалску праксу сматрамо за изванредан вид фолклоризма или world music. Шта би се догодило ако оба (снимљена) случаја, поготову са „истим“ нумерама, постану доступни на интернету? Који од њих ће публика прихватити и под којим условима за парадигматски, и да ли уопште? Каква је позиција истраживача неке културе, а каква „обичног“ слушаоца? Оваква питања отварају читав низ у суштини етичких проблема, које ћемо покушати да овим текстом бар делимично расветлимо.

Биографија

Младен Марковић (1961), доцент на београдском ФМУ, завршио је основне и магистарске студије, као и докторат на истом факултету. Од 1988. до 1990. године је радио на Академији уметности у Новом Саду на позицији асистента-истраживача, да би од 1990. прешао на ФМУ у Београду, где почиње са радом у фоноархиву. Био је први који је започео процес дигитализације похрањених аналогних снимака традиционалне музике. Такође, радио је и на првим дигиталним теренским снимањима, бележећи вредне аудио и видео материјале на теренима Србије и Македоније. Марковић је и аутор више од 50 етномузиколошких студија, често представљаних у водећим часописима поља и на значајним научним скуповима у земљи и иностранству. Био је учесник више националних пројеката домена културе и науке, а тренутно је ангажован на пројекту „Музичка и играчка традиција мултиетничке и мултикултуралне Србије“ Министарства за науку Републике Србије.

др Мирјана Закић

редовни професор, шеф Катедре за
етномузикологију, Факултет музичке уметности
у Београду

др Сања Ранковић

ванредни професор за ужу научну област
Етномузикологија, Факултет музичке уметности
у Београду

„Нова традиција“ у композиторском стваралаштву Драгана Николића

Растуће интересовање за индивидуална музичка искуства у савременој етномузикологији доприноси бољем разумевању позиције, перформативног исказа испитиваних субјеката, као и плодотворнијем приступу питањима о традиционалној музици, њеном креирању и доживљавању у модерном времену. Таква „субјектно центрирана музичка етнографија“ (Timothy Rice), као важан концепт идиографског и холистичког приступа, подразумева динамичне, променљиве и стваралачке потенцијале, који интегришу културне, социјалне, психолошке утицаје на субјекте и моћ њиховог изражавања. Индивидуална улога музичара и њихово деловање у српској култури посебно се ишчитава из изразите ауторске продукције вокалних и инструменталних остварења, која су од средине 20. века креирана по угледу на традиционалне форме.

У фокусу овог рада налази се хетероген композиторски

опус Драгана Николића (дипл. музичара из Панчева), чије стваралаштво је, између осталог, инспирисано народним узорима. Једна од његових најпопуларнијих песама „Уснила је дубок санак са Косова Рада“ („Еј, драги, драги“) директно реферира на музичке традиционалне облике са Косова и Метохије. Овај пример Драган је компоновао 1997. године за Јордана Николића, две године пред бомбардовање Србије. Међутим, своју највећу популарност песма је стекла тек након 2010. године, кроз интерпретације и других певача. До данас она опстаје као музички симбол српског идентитета Косова и Метохије, уз атрибуцију традиционалне (народне) песме од стране најширег аудиторијума. Етнографски наратив о овом вокалном остварењу, као и о другим песмама из опуса Драгана Николића, заједно са анализом њихових музичко-поетских и ванмузичких карактеристика, показате на који начин настају „нове традиције“ и који су потенцијали „усвајања“ нових творевина у актуелним друштвеним и историјским околностима.

Биографија

Мирјана Закић је студирала, магистрирала и докторирала на Факултету музичке уметности у Београду, на Катедри за етномузикологију, где је одбранила мастер тезу „Инструментално и вокално-инструментално наслеђе Заплања у светлу традиционалног музичког мишљења“, као и докторску дисертацију „Обредне песме зимског полугођа – системи звучних знакова у традицији југоисточне Србије“ (под менторством проф. др Драгослава Девића). Од 1990. године запослена је на Факултету музичке уметности у Београду. Од 2011. године имала је функцију продекана за научни рад, а од 2012. до 2015. и продекана за наставу ФМУ у Београду. Од 2018. године је руководилац Катедре за етномузикологију на ФМУ.

Ауторка је четири књиге, као и великог броја научних радова објављених у националним и међународним часописима и зборницима. У сфери њеног научног интересовања су: обредна музика, инструментална музика, музичка семиотика. Председник је Српског етномузиколошког друштва.

Сања Ранковић је ванредни професор на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду. Доктор-

ску дисертацију је одбранила на истој катедри 2013. године на тему „Вокални дијалекти динарских Срба у Војводини“ под менторством др Мирјане Закић. Њено поље интересовања је у области вокалне праксе и апликативне етномузикологије. Дугогодишњи је сарадник националног Ансамбла КОЛО из Београда (од 1994 године до 2019. године), а школске 1995/1996 основала је и први Одсек за српску традиционалну музику у Србији у МШ „Мокрањац“ у Београду.

Одржала је бројне концерте, предавања и семинаре традиционалног певања у земљи и иностранству (Швајцарска, Немачка, Француска, Македонија, Мађарска, Русија, Грчка, Кипар, Аустрија, Канада, Хрватска итд. Један је од оснивача женске певачке групе „Моба“ у којој активно пева. Члан је међународне организације ICTM (International Council for Traditional Music), управног одбора Српског етномузиколошког друштва и Центра за истраживање и очување традиционалних игара Србије. Сарађује на етномузиколошким пројектима Катедре за етномузикологију ФМУ у Београду и Матице српске из Новог Сада. Добитник је више награда и признања за педагошку активност.

др Селена Ракочевић

ванредни професор за ужу научну област
Етнокорееологија, Факултет музичке ументости
у Београду

мср Здравко Ранисављевић

наставник за стручни предмет семинар из
Етнокорееологије

Етнокорееологија на Факултету музичке уметности у Београду – од фолклористичке парадигме ка дискурсу институционално и национално специфичне дисциплинарне оријентације у време (пост)традиције

Родоначелником етнокорееологије као академске научне дисциплине у Србији сматра се етнолог и етнокорееолог др Оливера Васић, која је својим истраживачким и едукативним приступом наставила деловање сестара Љубице и Данице Јанковић. Методолошка основа ове научне парадигме заснива се на фолклористички фундираној идеји сакупљања и очувања етнички дистинктивних традиционалних плесова означавањих синтагмом „народна игра“, у циљу уобличавања национално јединствене српске културе, најпре посредством њихове реконструкције у оквиру теренских истраживања, а затим кроз записивање кине-

тичке и музичке компоненте појединачних плесова и публиковање плесних етнографија појединачних географских области.

Формална етнокореолошка едукација на Факултету музичке уметности започета је на основама представљеног приступа 1990. године. Након 2000. године, кроз развој наставног кадра у ужој научној области и његову посредну едукацију у интернационалним научним оквирима, она је почела да се трансформише. Кључним теоријским и методолошким заокретом може се сматрати концептуализовање појма „традиционални плес“, 2011. године. Употреба овог појма подразумева диференцирање плесних компоненти (кинетике и музике) остварујући смисао у процесима синтетичког сагледавања текстуалних и контекстуалних равни плесних реализација. Истовремено, маркира дифузно ширење фолклористичког усредсређења етнокореолошких истраживања са сеоских „народних игара“ из прошлости на разноврсне форме плеса интерпретативно позициониране у вишезначно поље „традиционалног“ културног израза. Оригинални теоријски концепти који произлазе из оваквог институционално и национално специфичног етнокореолошког дискурса представљају апликативни научни потенцијал, који овој дисциплини даје посебан смисао у ери очувања нематеријалног културног наслеђа.

У раду се дијахронијски сагледава и теоријски интерпретира пракса етнокореолошке едукације на Факултету музичке уметности, са посебним фокусом усмереним на процесе трансформисања институционално и национално специфичне научне парадигме.

Биографија

др Селена Ракочевић Етнокореолог и етномузиколог, аутор шест књига посвећених традиционалном плесу и музици. Поља професионалних интересовања су: плесна и музичка традиција Србије; историја етнокореологије у бившој Југославији и Југоисточној Европи, однос између кинетичке и музичке компоненте плеса; политика и креативне стратегије сценског приказивања традиционалног плеса и музике. Била је гост предавач на Conservatorio Superior de Musica de Vigo (Шпанија, 2018), Irish World Academy of Music and Dance (Ирска, 2018, 2020), као

и гостујући професор по позиву на Zhejiang Conservatory of Music (ZJCM) у кинеском граду Хангчоу (Hangzhou) и у оквиру CHOREOUMDUS Међународног мастер програма у области плесног знања, праксе и наслеђа (Француска, University of Clermont Auvergne, 2021).

мр Здравко Ранисављевић (1981), етномузиколог-етнокорееолог, запослен је на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду у оквиру уже научне области Етнокорееологија. Студент је докторских студија етномузикологије-етнокорееологије на овом факултету. Председник је Управног одбора Центра за истраживање и очување традиционалних игара Србије (ЦИОТИС) и члан Уметничког савета Ансамбла народних игара и песама Косова и Метохије „Венац“ из Грачанице. Коаутор је и координатор пројекта „Формирање базе података правних субјеката у Уметничкој игри – Народна игра“ при Министарству културе и информисања Републике Србије. Учествовао је у изради номинацијског дисијеа Коло – традиционална народна игра у Србији за упис кола на Репрезентативну листу НКН човечанства. Аутор је и уредник различитих писаних, двд и аудио издања из области етнокорееологије и примењене етномузикологије, и учесник многобројних етнокорееолошких/етномузиколошких симпозијума и семинара у земљи и иностранству.

др Дуња Њаради

ванредни професор за ужу научну област
Етнологија и Етнокореологија, Факултет
музичке уметности у Београду

Плесна антропологија на Факултету музичке уметности: белешке о настајућем пољу

Продукције плесних представа заснованих на идеји поновног извођења или цитирања историјских комада или традиционалних репертоара различитог порекла постала је главни тренд у западном савременом плесу. Кореографи као што су Кристијан Ризи, Акрам Кан, Шобана Џејасин истражују традиционалне плесне репертоаре како би створили 'хибридне', 'иновативне', 'духовне' речнике покрета. Иако постоји много начина на који ови уметници користе традиционалне изворе, заједничко за све њих јесте да истражују различите плесне технике или кинетичке потписе. Историјски гледано, савремени плес се генерално сматра ефемерном уметношћу и делом историјске прогресије, док се традиционални плес (још увек) доживљава као живи репертоар локалног и непрекинутог сећања. Коришћење традиционалних репертоара у савременом плесу отворило је питања аутентичности, власништва, а притом и (најважније) питање кореографије. Занимљиво је да слична тежња ка затварању јаза између 'уметничких' плесних форми и традиционалних плесних форми такође долази из других углова. Овде мислим на талас дискусија, конференција и пројеката у свету сценских традиционалних плесова у југоисточној Европи који жуди да промени поље. Дебате у овом смислу, фокусирају се на питање аутентичности и иновативности у традиционалној плесној кореографији, али постављају и већа питања попут: „шта је [наша] телесна култура у домену кинетике?“, које је поставио етнокореолог Здравко Ранисављевић. У пре-

зентацији ће бити приказано како покушаји да се одговори на ова питања и помире различите традиције истраживања плеса обликују настајуће холистичке приступе изучавању плеса на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду.

Биографија

Поље интересовања Дуње Њаради обухвата антропологију плеса, традиционалне, уметничке и друштвене плесове као и плесове у религијском контексту. Дуња Њаради има богато предавачко искуство које обухвата више дисциплина као што су плес, драма, театар, и антропологија. Током каријере Дуња Њаради је била добитница више стипендија и награда, као што су стипендија за докторске студије у Ланкастеру 2007-2010 (ORS); престижна плесна стипендија DanceWeb 2009 (ImpulzTanz, Беч) и усавршавање на Институту за Напредне Студије на Централно-Европском Универзитету у Будимпешти 2016/17 (IAS CEU). Ауторка је две књиге *Backstage Economies: Labour and Masculinities in Contemporary European Dance* при издавачкој кући Chester University Press, 2014 године као и Књига о плесу при издавачкој делатности Ансамбла народних игара и песама 'Коло' (2018). Дуња Њаради предаје етнологију, антропологију и етнокореологију на одсеку за етномузикологију Факултета музичке уметности.

др Милош Рашић

научни сарадник, Етнографски институт САНУ,
Београд

Аутсајдерско учешће: ауторефлексивни осврт на рад у оквиру Катедре за етномузикологију и етнокорееологију ФМУ у Београду

Обележавање годишњица представља прави тренутак за поглед уназад и (ауто)рефлексивно преиспитивање различитих ситуација, чиме се могу поспешити будућа деловања, вредновања и реакције. На Катедри за етномузикологију и етнокорееологију Факултета музичке уметности у Београду (даље: Катедра) био сам ангажован две школске године (2017/2018 и 2019/2020), када сам предавао неколико различитих предмета из области етнологије/антропологије и антропологије плеса на основним и мастер студијама. Своју позицију означавам као аутсајдерско учешће, будући да сам оба пута ангажован на одређено време. Стога, иако сам био добро прихваћен у радном окружењу, увек смо знали да ћу баш у одређеном тренутку престати да будем званични део колектива. Током две школске године рада на Катедри, прошао сам, мање-више, сва задужења која један професор има, док сам, стицајем околности, учествовао и у измењеном систему рада – online, узрокованог пандемијом вируса корона и проглашеним ванредним стањем.

За потребе овог излагања, одлучио сам се за аутоетнографски приказ сопственог искуства у раду Катедре, будући да све речено или написано „увек рефлектује диспозицију аутора“ (Chang 2008, 10). Хивон Чанг (Heewon Chang) разликује четири стила аутоетнографије: дескриптивно-реалистички, исповедно-емотивни, аналитичко-интерпретативни и имагинативно-креативни

(Chang 2008, 149). Иако стилови, наравно, нису строго омеђани, већ се различити користе у зависности од саме потребе аутора, у свом излагању претежно ћу користити прва три наведена стила. С тим у вези, аутоетнографија послужиће ми као ауторефлексивни осврт, у којем ћу проживљено искуство у раду на Катедри повезати с ширим друштвено-културним дешавањима и провући кроз одговарајуће аналитичко-интерпретативне оквире.

Биографија

Милош Рашић је доктор етнологије и антропологије. Основне (2014), мастер (2015) и докторске студије (2020) завршио је на Одељењу за етнологију и антропологију Филозофског факултета Универзитета у Београду. Запослен је у Етнографском институту САНУ, у звању научни сарадник. Током своје каријере, радио је још у Музеју Југославије (2014-2016) где је стекао звање кустоса; на Одељењу за етнологију и антропологију ФФ у Београду, као сарадник у настави (2015/2016); на Катедри за етномузикологију и етнокорееологију ФМУ у Београду (2017/2018 и 2019/2020), као предавач неколико предмета из области етнологије/антропологије и антропологије плеса (основне и мастер студије). Сарађивао је с Ансамблом народних игара и песама Србије „Коло“ на осмишљавању и реализацији пројекта Традиција Нова (2016-2019). Редовно публикује научне студије и учествује у домаћим и међународним научним конференцијама, те је члан неколико стручних удружења. У својим етнолошким/антрополошким истраживањима бави се темама из домена миграција, идентитета, плеса, музике и културног наслеђа.

мср Ана Петровић

асистент за ужу научну област

Етномузикологија, Факултет музичке уметности
у Београду

Солистичка извођења у хетерофоној вокалној пракси као један од видова трансформације традиционалног вокалног исказа Срба са Пештера

Током вишегодишњег теренског истраживања вокалне традиције Срба на подручју Пештерске висоравни, поред снимака групног, хетерофоног певања, које кључно карактерише овај вокални израз, забележени су и многи примери солистичких извођења, као и групног певања уз гусле. Приликом мог боравака у пештерским селима Долиће и Бољаре 2016. и 2020. године, управо је солистичко певање било и једино што сам могла да забележим.

Циљ овог саопштења јесте указивање на разлоге због којих сам на терену, препознатљивом по групном певању, често налазила само појединце који су могли/желели/умели да певају. Да ли је посредни процес суштинске измене у музичком фолклору или се и традиционално певање овог краја само прилагођава општим друштвеним, демографским и бројним другим променама које су, нарочито током протекле деценије, оставиле снажан траг на живот Срба са овог подручја (миграције српског становништва из села, редукција и потпуно нестајање друштвеног живота заједнице, а тиме и прилика за групно певање)? У прилогу потоњој хипотези, биће сагледане конкретне ситуације са теренских снимања као и све друге околности које су доводиле до појединачних извођења. Такође, и сама солистичка извођења биће подвргнута мело-поетској и стилској анализи како би се утврди-

ло да ли она одступају од парадигматских, интонационих карактеристика српског, пештерског певања.

Напоследку, сагледаћу перспективе одржања српског традиционалног певања на Пештеру (са Пештера), као и питање неопходности, сврховитости и утицаја описаних измена на овај вокални израз.

Биографија

Ана Петровић (Живчић), (1987) је основне и мастер студије етномузикологије (2006-2012) завршила на Факултету музичке уметности у Београду (ФМУ), где је од 2019. запослена на месту асистента на Катедри за етномузикологију. Одлуком Сената Универзитета уметности у Београду Ана Петровић одобрен је рад на докторској дисертацији са темом: Утицај компонената музичке артикулације на обликовање вокалног дијалекта Срба са Пештерске висоравни (ментор: ред. проф. др Мирјана Закић), чија је израда у току.

Од 2008. објављује радове у релевантним научним часописима.

Ана је тренутно ангажована у раду у Фоноархиву Факултета музичке уметности, у настави на мастер програму Примењена истраживања музике као и на пројектима Факултета финансираних од стране Фонда за науку РС (Женско лидерство у музици) и Министарства просвете, науке и технолошког развоја (Дигитализација традиционалног музичког наслеђа Србије – Фоноархив ФМУ)

Од 2014. Ана је члан Међународног савета за традиционалну музику – ИСТМ, у чијим активностима континуирано учествује презентујући радове на симпозијумима.

мср Борисав Миљковић

асистент за ужу научну област

Етномузикологија, Факултет музичке ументости
у Београду

Развој српске органонологије: тематски и методолошки оквири истраживања музичких инструмената у Србији

Занимање за музичке инструменте у Србији, почев од првог Српског рјечника (1818) Вука Стефановића Караџића до данас, пролазило је кроз различите фазе развоја формирајући пут од органографије до органонологије као интердисциплинарне научне платформе. Иако представља поље укрштања различитих научних области попут музикологије, антропологије, археологије, историје уметности, иконологије и музеологије, органонологија ће бити разматрана, пре свега, из етномузиколошке перспективе. Овај рад има за циљ да кроз историографски приступ полемички прикаже развојни пут домаће органолошке праксе, указујући на проблемске и методолошке принципе обликовања научне мисли у светлу светске органонологије.

Пре развоја органонологије као академске етномузиколошке дисциплине, податке о музичким инструментима налазимо у књижевним делима из 19. века, која их кроз романтичарски занос користе као елемент наглашавања амбијента или карактера одређеног лика. Као неизоставни део свакодневице, инструменти се смештају у контекст народног живота с краја 19. и почетка 20. века, у делима етнографског карактера Милана Ђ. Милићевића, Владимира Карића, Тихомира Ђорђевића и Данице и Љубице Јанковић. Паралелно с тим јавља се први органографски приступ у радовима Фрање Кухача и Божидара Широле, који пружа увид у морфолошке, ерголошке и етимолошке карактеристике појединих инструмената, смештених у одређен геокултурни контекст. Значајан методолошки заокрет у погледу сакупљачког, мело-

графског, а надасве музеолошког рада, квалификују Владимира Ђорђевића не само као пионира већ и најзначајнијег истраживача на пољу етноорганологије све до друге половине 20. века. Формирањем историјско-фолклорног одсека на Музичкој академији у Београду (данас Факултет музичке уметности), интензивирају се развој научне мисли у овој области. Њему су посебно допринели прегалаштво Драгослава Девића и Андријане Гојковић као утемељивача српске органологије.

Холистички приступ, као основа нове научне парадигме у радовима следећих генерација истраживача, попут Димитрија Големовића, Мирјане Закић, Данке Лајић Михајловић и Иве Ненић, значајно је утицао на проширивање тематских и методолошких перспектива, које кореспондирају са посмодерним стремљењима ка интердисциплинарном разгранавању у светским токовима.

Биографија

Борисав Миљковић (Краљево, 1987) завршио је мастер студије на Одсеку за етномузикологију (2012) под менторством др Мирјане Закић и основне студије на Одсеку за дириговање (2015) у класи проф. Бојана Суђића на Факултету музичке уметности у Београду.

У периоду од 2015. до 2020. године радио је као наставник стручних предмета на Одсеку за традиционалну музику у музичким школама у Краљеву, Београду и Трстенику, а од 2020. ангажован је на месту асистента на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду.

Један је од оснивача и сарадника Центра за етномузиколошке делатности, који је реализовао неколико пројеката под покровитељством Министарства културе и информисања Републике Србије.

У фокусу његовог научног интересовања је инструментална пракса Србије и региона у светлу корелативних односа са идентитетским модалитетима. Истраживачки подухват мапирања стилских категорија у оквиру еволуционистичког механизма традиције, демонстрира и на практичан начин кроз свој педагошки рад. Учествовао је на неколико међународних симпозијума представљајући српску органолошку праксу у оквирима светске етномузикологије.

мср Јелена Јоковић

докторанд на Катедри за етномузикологију,
Факултет музичке ументости у Београду

Једноставна транспозиција нумера песама у аранжману за трубачки оркестар и његове појавности у контексту савременог трубаштва западне Србије

Основу савременог извођачког репертоара трубачких оркестара западне Србије представљају, поред нумера кола, и нумере народних песама, у аранжману за ову врсту састава. Да би се нумере песама из вокалног или инструменталног музичког израза пренеле на оркестарски, било је потребно извршити одређену врсту транспозиције из оригинала, као и аранжманску надградњу. Ипак, постоје и примери нумера песама чије је оригинално извођење било вокално-инструментално, за ансамбл инструментално другачији од трубачког оркестарског, али сличан по функцијама. Код оваквих примера овај процес су вршили аранжери. У савременом трубаштву западне Србије, два аранжера су била најзначајнија, а то су били Драган Кнежевић (1941–2002) и Русе Пауновски (1921–?). У њиховим аранжманским опусима, примећена су три типа транспозиције, а то су: једноставна, обогаћена транспозиција, као и композиције створене по узору, али нису били коришћени цитати. У овом раду ће бити представљени једноставни видови транспозиције нумера песама. Ти видови једноставне транспозиције су се на различите начине презентовали у извођењу, што је, првенствено, зависило од музичко-поетске форме њиховог оригиналног извођења. У овом раду ће, кроз примере, бити аналитички представљени различити продукти процеса транспонованја и продукцијске надградње, кроз три типа

музичких елемената, а то су: композициони и потичу од оригинала (мелодија, ритам, музичка форма, орнаментика и артикулација), хармонија и артикулација. Код примера чија су оригинална извођења у вокално-инструменталном аранжману, процес аранжманске надградње је једноставнији и представља највећим делом прилагођавање трубачком оркестарском саставу. Заправо, наведене три групе музичких елемената улазе у процес транспозиције, за разлику од примера чија су оригинална извођења вокална или инструментална.

Биографија

Јелена Јоковић (1992) је завршила основне академске студије на Факултету музичке уметности у Београду 2015. године, а мастер академске студије 2017. године. Тренутно је завршна година докторских академских студија, пише докторску дисертацију, на званично одобрену тему „Лимени дувачки оркестри западне Србије: дијахронијски и синхронијски развој извођачког апарата, извођачког стила и репертоара, кроз различите контекстуалне оквире“, под менторством др Димитрија О. Големовића, редовног професора у пензији. До сада је учествовала више међународних научних скупова. Публиковала је једну монографију и три научна рада у часописима и зборнику радова. Од 2018. до 2021. године, била је ангажована као истраживач приправник на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, под називом „Музичка и играчка традиција мултиетничке и мултикултуралне Србије“. Свира виолину, клавир, фрулу, двојнице, окарину, пева уз гусле, а за потребе докторске дисертације, учи да свира на труби.

мср Бранислав Стеванић

докторанд на Катедри за етномузикологију,
Факултет музичке ументости у Београду

С колена на папир: васпитно-образовни систем као пост-традиционално место учења народних пракси

Учење традиционалне музике и плеса данас представља једну нову, суштински другу категорију нематеријалне културе у односу на њено генеративно стање. Педагогија слободног времена у народном, традиционалном контексту, реконфигурисана је у педагогију васпитно-образовног система, униформисану дидактичко-методолошким упутствима за реализацију наставног плана и програма. Однос између две активне методе преноса знања у пракси, као и фокус на питање сврсисходности метода учења музичко-плесних народних пракси у школи, јесте предмет овог истраживања. Традиционална метода се сагледава кроз две подметоде, методу демонстрације путем усменог преноса и методу демонстрације путем имитације. Прва подметода подразумева непосредни контакт преносиоца знања и онога ко знање усваја, док се у другој подметоди такав контакт не остварује. То је она метода која подразумева умрежене концепте слушања као активног опажања и разумевања музике и/или плеса, и која за последицу има репродукцију – живљење музичке праксе кроз интерпретације увек нових субјеката, чиме се одржава гипкост и флуидност народних пракси. Школски систем пак обавезује наставнике/це на употребу наставних метода прописаних упутстава из плана и програма Завода за унапређивање образовања и васпитања, те се услед учења народних пракси врши конверзија традиционалних метода у конвенционалне наставне методе – методе преноса знања писмени путем. Однос између ова два типа педагогије је развојни, па узајамност и прожимање метода „мире“ два друга-

чија музичка мишљења, стварајући хибридни пренос знања и хибридну музику. Са циљем сагледавања поменутих односа крајем школске 2020/2021. године, извршено је анкетање ученика/ца и наставника/ца на „етно одсеку“ у средњој музичкој школи „Стеван Мокрањац“ у Краљеву. Емпиријским приступом у овом истраживању стиче се увид у проблеме имплементације учења народних пракси. Врши се провера степена употребе традиционалних и конвенционалних метода и успешности у савладавању новог градива у средњошколском васпитно-образовном систему на Одсеку за традиционалну музику односно, на Одсеку за српско традиционално певање и свирање.

Биографија

Бранислав Стеванић. Основне академске студије на Одсеку за композицију Факултета музичке уметности у Београду завршава 2017. године. Упоредо, на истом факултету, похађа основне академске студије на Одсеку за етномузикологију где потом 2019. године завршава мастер академске студије под менторством др Иве Ненић са тезом „Репродукција друштвеног ауторитета, маскулинитета и креативности: навијачка музика у контексту професионалног фудбала у Србији“. Тренутно је на докторским академским студијама на Одсеку за етномузикологију у оквиру којих истражује музику и звук јавних простора у културама отпора. Један је од оснивача Центра за етномузиколошке делатности (Београд), у којем развија концепте проширеног поља етномузикологије. Коаутор је и аутор три етногафска филма у продукцији Центра, „Етномузикологија, с колена на папир“, „In Калдрма“ и „Интерстицијално звучно поље гусларске праксе“. Тренутно ради као наставник у средњој музичкој школи „Стеван Мокрањац“ у Краљеву.

мср Јулијана Баштић

асистент на Катедри за музикологију и
етномузикологију Академије уметности у Новом
Саду

Глокалност савремене тамбурашке праксе у Новом Саду

Глобализација постаје изузетно утицајна парадигма у друштвеним наукама током последње деценије 20. века, посебно у модернистичким и постмодернистичким схватањима друштвено-културно-политичких промена. Будући да бинарне опозиције попут глобално–локално, север–југ, центар–периферија нису функционалне у објашњењу савремених токова који су под константним утицајем глобализације, у овом раду се заступа анализа односа пет глобалних културних токова/пејзажа – етнолик, медијалик, технолик, финансилик и идеолик, који су у сталном процесу прожимања и кретања (Appadurai). Међутим, ако локално схватимо као аспект глобализације, питања глокалности, односно процеси глобалног стварања локалитета и локалних одговора на глобалне културне токове (Robertson), представљају важан аспект у интерпретацији савремене тамбурашке праксе.

У раду се примери глокалности тамбурашке праксе посматрају у односу на просторно и временски омеђени културни ареал града Новог Сада с почетка 21. века. Циљ рада је да се кроз репертоарску политику групе „Равница” теоријски интерпретирају аспекти глокалности и музичког космополитизма. Кроз деловања на музичкој сцени у региону, ова група музичара на различите начине чини отклон од канонизованог тамбурашког репертоара и његове звучне репрезентације, а кокетира са различитим глобално популарним музичким изразима.

Биографија

Јулијана Баштић је дипломирала и мастерирала на студијском програму Етномузикологија, на Академији уметности Универзитета у Новом Саду. Студент је на докторским академским студијама Етномузикологије на Факултету музичке уметности Универзитета уметности у Београду од 2014. године. Њена интересовања се заснивају на истраживању тамбурашке музичке праксе у Војводини, кроз призму извођачких аспеката и односа музике и идеологије. Објавила је књигу Играчка и музичка традиција Македонаца у Качареву (коаутор Горан Милошев, Панчево 2017) и неколико научних радова које је презентовала на симпозијумима и конгресима. Године 2017. учествовала је на Међународној летњој школи (International Summer Academy Science) у Аустрији, а од 2018. године ради на Академији уметности Универзитета у Новом Саду као асистент на Етномузикологији.

мср Виолета Јокић

докторанд на Катедри за етномузикологију,
Факултет музичке уметности у Београду

К-поп фан пројект KStudio: Фанство и онлајн музичко-плесне заједнице

К-поп или корејска популарна музика, која је у нераскидивој вези са плесом и специфичном визуелном презентацијом, у протеклих 25 година доживљава експанзију посредством глобализације и новог таласа азијске популарне културе. Након 2015. године, овај музички феномен постао је све популарнији на простору Балкана. Иако К-поп није део мејнстрим музичке културе у Србији и није му посвећено довољно медијске пажње, фанови су пронашли начин да искажу приврженост према овој врсти музике и плеса користећи потенцијал који пружају Интернет и друштвене мреже, тако стварајући сопствене кругове деловања у оквиру К-поп омладинске поткултуре.

Моја презентација ће бити фокусирана на деловање првог онлајн К-поп фан пројекта KStudio који окупља и на друштвеним мрежама представља талентоване певаче и плесаче из Србије и околних земаља, са крајњим циљем стварања К-поп инспирисане женске музичко-плесне групе која ће дебитовати са оригиналном музичком нумером, кореографијом и видеом. Иако је овај пројект започет у другој половини 2021. године и тренутно је у повоју, кроз разговор са организаторима била сам у могућности да сазнам које су то почетне идеје, препреке и жељени исходи оваквог деловања, али и да преиспитам своје теренско искуство проучавајући поменути заједницу без контакта „уживо”, служећи се методама виртуелне етнографије. Један је од главних циљева овог рада мапирање новонасталих промена које се тичу преобликовања креативне праксе К-поп фанова. Наиме, уместо једноставног „опонашања” и „копирања” елемената корејске музичке праксе, ствара се нови вид интеркултуралног повезивања унутар

глокализоване К-поп сцене у Србији.

Биографија

Виолета Јокић (1995) је студент докторских студија на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду. Године 2019. учествовала је на конференцији у оквиру Дана Владе С. Милошевића у Бања Луци, говорећи о сазлијској севдалинци, а потом је учествовала на другим сличним научним скуповима. Поље њеног интересовања обухвата и традиционалне инструменте попут фруле. Поред традиционалне музике, од 2017. године интересује за К-поп и фанство у Србији. Године 2018, објавила је научни рад под називом „К-поп у Србији: Како млади изражавају афинитет према одређеној врсти музике кроз плес”, а две године касније презентovala је два рада на конференцији под називом BTS Global Interdisciplinary Conference Project у Лондону. Године 2021, учествовала је на научном скупу Female Leadership in Music у Београду, презентујући рад под називом “The Creative Fan Culture and ‘Soft Power’: The Agency of Female K-pop Fan in Serbia”.

ABSTRACTS AND BIOGRAPHIES OF PARTICIPANTS

Iva Nenić, PhD

Assistant Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

“The Unknown Known”: New Ideological Articulations of Music Tradition by Female Performers and the Accountability of Ethnomusicology

The long and complex ethnomusicological history of studying musical traditions has been characterized by the changing relation of the core scholarly paradigms and the social processes with different interpretative, normative and engaged frameworks. The ethnomusicological understanding of the concept starts from the “juxtaposition of traditional music and cultural identity that is coeval with the history of the field” (Bohlman), and includes the research of the use of the concept in academic and everyday context (Cimardi), the issues of authenticity, Otherness and local heritage in relation to musics in the age of globalization (Aubert), as well as the research of the cultural script / cognitive maps of the musicking communities and its relation to the scientific understanding of the music tradition (Nenić).

This paper seeks to understand the negotiation over meaning (and the future) of the traditional music within the contemporary Serbian and regional neotraditional and world music scene, during the first two decades of the 2000s, as seen and practiced by the prominent and change-inciting female performers. The revival of the traditional folk music in Serbia during the 1990s relied much on the cultural archive of the rural singing, accentuating its more archaic ‘timeless’ aspects and putting aside the songs and styles that either seemed more recent, or that addressed particular historical events and social issues. The

contemporary neotraditional and world music scene differs in regard to the originatory revivalist concept of the nineties, and while some of the chief performers take into the account the convenient repertory and the approach of the rural folk vocal music, they have also started to reactualize and perform different music strains in regard to the genre, origin and historic dimension of the piece, and also to put together novel ideas on what and for whom the reactivations of the past should be performed. The question of the scope of agency of such cultural workers and the issue of the (relative) autonomy of their endeavours in relation to the dominant social narratives regarding the heritage and its role, should be approached from the position of the ethnomusicological reflexivity, and moreover by scrutinizing the dialectic coupling of the scholarship and the social processes studied, that should be productively cracked open.

Biography

Iva Nenić (1979) is an ethnomusicologist and cultural theorist who works as an assistant professor at the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music, Belgrade. Her research interests center around the issues of music, ideology and gender regimes, critical cultural theory, as well as on the relationship between music's sustainability and growing transhumanist aspects of contemporary culture. Her invited lectures took place at universities in UK, Austria, Slovenia, Italy, and Japan. Iva's field research addressed folk music of Serbia / local and global world music; female musicianship in Serbian and regional independent music scenes; Balkan-based hip hop, and shared vernacular culture of post-Yugoslav pop-folk. Her book *Gusle Players and Other Female Traditional Instrumentalists in Serbia: Identification by Sound* (CLIO, Belgrade, 2019) received Anđelka Milić Award granted by the Section for Feminist Research and Critical Studies on Masculinities (SEFEM), in the category of scholarly work critically contributing to the study of gender relations. She is the leader of the scientific research project "Female Leadership in Music" (FLIM), supported by the Science Fund of Serbia (PROMIS program).

Ana Hofman, PhD

Institute of Cultural and Memory Studies
Research Centre of Slovenian Academy of Sciences
and Arts, Ljubljana, Slovenia

Affect theory and theorizing sound experience in ethnomusicology

Affect theory, partly inspired by research on emotions and the body within feminist and queer theory, after 2000 gained a more significant place in the field of humanities including also ethnomusicology. Approaches that employ the concept of affect »as a transition from one experiential state of the body to another« (Deleuze and Guattari) tend to bring a new perspective in observing the reality through focus on the socio-political character of the realm of senses, body and emotions. Offering a review on the scholarly works published in the last 10 years, this paper sheds light on some important issues of introducing the theory of affect in the field of ethnomusicology by considering three main topics: the conceptual relationship between affect, emotion and senses; affect and new forms of politics and sociability through sound, and finally, the question of affective labour.

Biography

Ana Hofman is a Senior Research Fellow at the Institute of Culture and Memory Studies of the Slovenian Academy of Science and Arts in Ljubljana. She uses both archival and ethnographic methods to examine musical sound during socialism and the present-day conjuncture of neoliberalism and post-socialism in the area of former Yugoslavia. In 2018, she was awarded with the Danubius Mid-Career Award by the Institute for Central Europe and Danube Region and the Austrian Min-

istry of Education, Science and Research. She recieved a number of prestigious fellowships such as Postdoctoral Fulbright Fellowship at the Graduate Center of the City University New York in spring semester 2018; the fellowship of Brazilian research agency to be a research fellow at the Federal University of Rio de Janeiro (2015); Fellowship of Austrian Fond for Scientific Exchange (OEAD) (2013).

She has published many articles and book chapters, including two monographs: *Staging Socialist Femininity: Gender Politics and Folklore Performances in Serbia* (Brill, 2011) and *Music, Politics, Affect: New Lives of Partisan Songs in Slovenia* (2015) translated into Serbian *New Lives of Partisan Songs* (2016). She is currently working on the monograph *Socialism, Now! Singing Activism after Yugoslavia* (Oxford University Press).

Tijana Popović Mladenović, PhD

Full Professor, Head of the Department of
Musicology, Faculty of Music in Belgrade

Concerto for Viola and Orchestra / Viola Tango Rock Concerto of Benjamin Yusupov Tango as the ultimate consequence of all `announcements` of the Concerto

Since music is primarily a cultural phenomenon, whose essential feature is diversity, the question that always imposes itself and now seems especially intriguing is when and how music moves us, or to what are we moved? In other words, if we model ourselves through music both as individuals and as participants in culture, and if in constructing musical traditions, we model the way culture is constructed by building the consensus of musical belief and commitment on which musical collaboration depends – the question that imposes itself is how does music give us a new identity today, which is both thoroughly other and fully ours, or to what extent people now tune their sense of self to (different) music (identities)?

From a (post)postmodern and/or (post)traditional perspective, the basic work of culture is to construct subject positions, and the primary action of music in this era is not to express, but to invite subjectivity. In this context, the general power of music and dance to implant subjective states in the listener that are paradoxically both native and alien, is perceived using the work of Benjamin Yusupov as an example (his approach combines the specific cultural identities of various ethnic groups with different styles of art and popular Western music), primarily his Concerto for Viola and Orchestra / Viola Tango Rock Concerto (2003).

Biography

Dr. Tijana Popović Mladjenović is a musicologist, full-time Professor and Head of the Department of Musicology of the Faculty of Music, University of Arts in Belgrade. She is a member of The Academy of Europe – Academia Europaea, Section Musicology and Art history. She has been a visiting professor at the Jerusalem Academy of Music and Dance, the University in Ljubljana, the Lithuanian Academy of Music and Theatre, and the Music Academy in Sarajevo.

Her main research interests include the European music of the fin de siècle, contemporary music (she specialized in contemporary French music at the University of Paris IV Sorbonne), aesthetics and philosophy of music, and issues concerning thinking in music. She is author of six books: *Musical Writing* (1996 [2015]); *E lucevan le stelle* (1997); *Claude Debussy and His Time* (2008); *Processes of Panstylistic Musical Thinking* (2009); *Interdisciplinary Approach to Music: Listening, Performing, Composing* (2014; first author in co-authorship with B. Bogunović and I. Perković); and *The Musical Text and the Ontology of the Musical Work* (2017).

Sanja Radinović, PhD

Associate Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Ethnomusicological opus of Kosta P. Manojlović on “waves of memory”

Nowadays, the powerful challenges of globalization constantly raise questions about the importance of culture and the politics of social memory/remembrance – in scientific, artistic, economic, political and wider public discourse. The current wave of marked interest in the past, or memory boom, as it was called by the American historian Jay Winter, started at the time of the onset of the postmodern era. When it comes to science, a striking trace of it's presence is recognized in the so-called “Studies of memory”, a growing literature from various disciplines dedicated to these issues, to which researchers from Serbia contribute as well. A strong turning to the past, a phenomenon we are witnessing today, is not, however, entirely new. At the turn of the 19th and 20th centuries, social processes took place that gave a similar outcome in the form of increased interest in the past. It is believed that both waves originated from the crisis – the first from the crisis of the modern, the second from the crisis of the postmodern era.

Musical activity of Kosta P. Manojlović (1890-1949) in Serbia and the Yugoslav kingdom began in 1919, as soon as he returned to his homeland from his studies in Oxford, and lasted until the end of his life, with a break during the Second World War. Since he became a persona non grata as early as 1946 due to his disagreement with the communist regime, Manojlović was mentioned very little in Serbian musicology and ethnomusicology from 1949 to 1990, even at the Music Academy itself, to which he made a key contribution during it's founding in 1937 in the role as it's first rector. Circumstances began to change after the death of Josip Broz Tito in 1980 and manifestly only in 1989 and 1990, which were the years of Manojlović's great jubilees. Since then, the sci-

entific public's interest in his overall contribution to Serbian and Yugoslav music culture has grown. It is obvious, therefore, that his interwar activities in Serbia and Yugoslavia on the one hand, and on the other his later actualization in scientific discourse after 1990, are chronologically conspicuously corresponding to the previously mentioned cycles of increased interest in the past. This report sheds light on the ethnomusicological contribution of Manojlović and the one on Manojlović, in the context of both "waves of memory".

Biography

Sanja Radinović (1962), Ph.D. Ethnomusicologist, has been employed at the Department of Ethnomusicology at the Faculty of Music in Belgrade since 1989, as an associate professor since 2017. She completed her Bachelor, MA and Ph.D. studies at the mentioned institution, under the mentorship of professor Dragoslav Dević. She is the author of two books and dozens of scientific papers, presented at domestic and international symposia, and published in proceedings of scientific conferences and in domestic and foreign scientific journals. She primarily deals with Serbian vocal heritage, namely the morphological features of Serbian folk songs, analytical methodology, old Serbian two-part singing and songs of the old ritual layer. Her sphere of interests also includes the history of Serbian ethnomusicology, issues of rhythm, *sevdalinka* song, as well as spiritual music of various traditions. To a lesser extent, she also dealt with topics in the field of ethnoorganology and ethnochoreology. She has been a long-term participant in numerous domestic scientific research projects, supported by the Ministry of Education, Science and Technological Development of the Republic of Serbia and the Ministry of Culture and Information of the Republic of Serbia. At the Faculty of Music in Belgrade, she teaches 15 ethnomusicological courses in undergraduate, MA and Ph.D. studies. As a part-time lecturer, she also worked at other higher education institutions in Serbia, and Bosnia and Herzegovina.

Mladen Marković, PhD

Assistant Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

On digitalization of traditional music - between social consensus and “personal ethics”

The processes of preservation of intangible cultural heritage, nowadays, cannot be separated from the processes of digitalization. However, this (omnipresent) process does not get its own theoretical framework very often, which seems to be extremely important for its proper and comprehensive implementation. In this article, we will deal with some special aspects of the digitization of traditional music, primarily its, conditionally speaking, dualism. Namely, the process of digitalization today does not only include the transfer to the digital sphere of analog recordings of the past (in all of their formats), but also refers to modern recordings, which are, for the past two decades, recorded exclusively with digital technology. Thus, the digitization of a field recording made hundred years ago and the digital transmission of a “live” performance of a modern folklore group, which can even reinterpret previously (analogously) recorded material, simply represent two very different phenomena. We usually view a recording made long time ago as an “authentic” one, while e.g. we consider contemporary festival practice as a certain type of folklorism or world music. What would happen if both (recorded) cases, especially with “the same” songs, became available on the Internet? Which of them will the audience accept as the “original” or “paradigmatic” (and under what circumstances), if at all? What is the position of a researcher of culture, and how does it differ from the position of an “ordinary” listener? Such questions open a whole series of essentially ethical problems, on which we will try, at least partially, to shed light with this text.

Biography

Mladen Markovic (1961), assistant professor at the Faculty of Music in Belgrade, completed his undergraduate and master studies, as well as his doctorate at the same faculty. From 1988 to 1990, he worked at the Academy of Arts in Novi Sad as an assistant researcher, and from 1990 he moved to the Faculty of Music in Belgrade, where he began working in the phonoarchive. He began the process of digitizing analog recordings of traditional music stored in the Faculty. He also worked on the first digital field recordings, documenting valuable audio and video materials in the fields of Serbia and Macedonia. Markovic is also the author of more than 50 ethnomusicological studies, often presented in leading field journals and at important scientific gatherings in the country and abroad. He was a participant in several national projects in the field of culture and science, and is currently engaged in the project "Music and dance tradition of multiethnic and multicultural Serbia" of the Ministry of Science of the Republic of Serbia.

Mirjana Zakić, PhD

Full professor, Head of the Department of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Sanja Ranković, PhD

Associate Professor of Ethnomusicology, Faculty of
Music in Belgrade

"New tradition" in composer's work of Dragan Nikolić

Growing interest for individual musical experiences in contemporary ethnomusicology contributes to a better understanding of a position, performative statement of the examined subjects, and also to a more fruitful approach to the questions about traditional music, its creation and experiencing in modern time. Such "subject-centered musical ethnography" (Timothy Rice), as an important concept of idiographic and holistic approach implies dramatic, changeable and creative potentials, which integrate cultural, social, psychological influences on subjects and the power of their expression. The individual role of musicians and their activities in Serbian culture is especially read through distinct authorial productions of vocal and instrumental realizations, which are created since the middle of XX century following the example of traditional forms.

The focus of this paper is heterogeneous compositional opus of Dragan Nikolić (graduate musician from Pančevo), whose work is, among other things, inspired by folklore models. One of his most popular songs "Usnila je dubok sanak sa Kosova Rada" / "Rada from Kosovo fell in a deep sleep" ("Ej, dragi, dragi" / "Hey, darling, darling") directly

refers to traditional musical forms of Kosovo and Metohija. This piece Dragan composed for Jordan Nikolić in 1997, two years before the bombing of Serbia. However, the song gained its greatest popularity only after 2010, through interpretations by other singers. To this day, it survives as a musical symbol of Serbian identity of Kosovo and Metohija, with the attribution of a traditional (folk) song by the widest audience. Ethnographic narrative about this vocal realization, and about other songs from the opus of Dragan Nikolić as well, together with the analysis of their musical-poetic and non-musical characteristics, will show how “new traditions” are emerging and what are the potentials of “adopting” new creations in the current social and historical circumstances.

Biography

Mirjana Zakić graduated at the Faculty of Music in Belgrade, Department of Ethnomusicology, and defended her M.A. thesis: “Instrumental and vocal-instrumental heritage of Zaplanje region in the light of traditional music thinking”, as well as her doctoral dissertation “Ceremonial songs of winter season- systems of music signs in the tradition of southeastern Serbia” (mentor: PhD Dragoslav Dević). Since 1990 she has been employed at the Faculty of Music in Belgrade. She was Vice dean at the Faculty of Music in Belgrade (2012-2015). Since 2018, she is head of the Department of Ethnomusicology at the Faculty of Music.

So far, she has published four books and a large number of papers in national and international publications. She is especially interested in ritual music, instrumental music, musical semiotics. She is the chairman of the “Serbian Society of Ethnomusicology”.

Sanja Ranković is associate professor at the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade. She defended her doctoral dissertation at the same department in 2013 with the topic “Vocal dialects of Dinaric Serbs in Vojvodina” under the mentorship of Phd. Mirjana Zakić. Her field of interest is vocal practice and applied ethnomusicology. She is a longtime associate of the Folk Dance and Song Ensemble of Serbia ‘Kolo’ (from 1994 to 2019), and in the school year 1995/1996

she founded the first Department of Serbian Traditional Music in Serbia in the music school "Mokranjac" in Belgrade.

She has given numerous concerts, lectures and traditional singing seminars in the country and abroad (Switzerland, Germany, France, Macedonia, Hungary, Russia, Greece, Cyprus, Austria, Canada, Croatia, etc.). She is one of the founders of female vocal group "Moba", in which she actively sings. She is a member of the international organization ICTM (International Council for Traditional Music), member of the steering committee of The Serbian Ethnomusicological Society and Center for Research and Preservation of Traditional Dances of Serbia. She collaborates on ethnomusicological projects of the Department of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade and Matica Srpska from Novi Sad. She has won several awards and recognitions for her pedagogical activity.

Selena Rakočević, PhD

Associate Professor of Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Zdravko Ranisavljević, MA

Teacher for the professional subject seminar in Ethnology

Ethnology at the Faculty of Music in Belgrade – from the folkloristic paradigm to the discourse of institutionally and nationally specific disciplinary orientation in the time of (post)tradition

The founder of ethnochoreology as an academic scholarly discipline in Serbia was ethnologist and ethnochoreologist Dr. Olivera Vasić, whose research and educational approach continued the activities of the sisters Ljubica and Danica Janković. The methodological basis of this scholarly paradigm is grounded on the folkloristically-based idea of collecting and preserving ethnically distinctive traditional dances marked with the expression “narodna igra” (literally: folk game) in order to construct and maintain nationally distinctive Serbian culture. This was achieved through threefold process: first by reconstructing old village dances within the field research processes; then by notation of kinetic and musical components of particular dances; and finally by publication of dance ethnographies of distinctive geographical areas.

Formal ethnochoreological education at the Faculty of Music began on

the basis of this approach in 1990. After 2000, through development of the teaching staff consisted of young scholars who started to teach ethnochoreological courses and their indirect education within the international academic and scholarly framework, it began to transform. The key theoretical and methodological turn can be considered the conceptualization of the term “traditional dance” in 2011. The use of this expression implies differentiation of dance components (kinetics and music), that make sense in the processes of synthetic perception of textual and contextual levels of dance realizations. At the same time it marks the diffuse expansion of folkloristic paradigm of ethnochoreological research from rural “folk games” from the past to various forms of dance, interpretatively positioned within the ambiguous field of “traditional” cultural expression. The unique theoretical concepts that arise from this institutionally and nationally specific ethnochoreological discourse have a specific potential within applied scholarly activities, which gives this discipline a distinctive meaning in the era of safeguarding intangible cultural heritage.

The paper diachronically examines and theoretically interprets the practice of ethnochoreological education at the Faculty of Music, with a special focus on the processes of transforming institutionally and nationally specific scholarly paradigms.

Biography

Selena Rakočević, PhD

Ethnochoreologist and ethnomusicologist focused on diversities of multicultural and multi-ethnic dance and musical traditions of Serbia and Banat, the author of six books dedicated to traditional dance and music. The fields of her professional interests are: dance and musical traditions of Serbia in contemporary socio-historical context; ethnochoreology; history of dance and music research in former Yugoslavia and the Southeastern Europe; music/dance relationships; politics and creative strategies of scenic representations of traditional dance and music. She was a guest lecturer at the Conservatorio Superior de Musica de Vigo (Spain, 2018), Irish World Academy of Music and Dance

(Ireland, 2018, 2020) under the ERASMUS+ (EU programme for education, training, youth and sport) and an invited visiting scholar at Zhejiang Conservatory of Music (ZJCM) in Hangzhou (China, 2019) and

CHOREOMUNDUS, International Master Program in Dance Knowledge, Practice and Heritage (France, University of Clermont Auvergne, 2021).

MA Zdravko Ranisavljević (1981), ethnomusicologist-ethnochoreologist, is employed at the Department of Ethnomusicology at the Faculty of Music in Belgrade in the field of Ethnochoreology. He is a doctoral student of ethnomusicology-ethnochoreology at this faculty. He is the President of the of the Center for Research and Preservation of Traditional Dances of Serbia (CIOTIS) and a member of the Art Council of the Ensemble of Folk Dances and Songs of Kosovo and Metohija "Venac" from Gračanica. He is a co-author and a coordinator of the project "Forming of a database of Legal Subjects in the Art Dance – Folk Dance" at the Ministry of Culture and Information of the Republic of Serbia. He participated in the preparation of the nomination Kolo – a traditional folk dance in Serbia for the registration of this ICH element on the Representative List of the ICH of Humanity. He has authored several scholarly papers in the fields of ethnochoreology and applied ethnomusicology and participated in numerous ethnochoreological and ethnomusicological symposiums and seminars in the country and abroad.

Dunja Njaradi, PhD

Associate Professor of Ethnology and
Ethnology, Faculty of Music in Belgrade

Dance anthropology at the Faculty music: notes from the emerging field

The production of a series of dance performances based on the idea of re-enacting and citing historical pieces or traditional repertoires of different origins has become a major trend in Western contemporary dance. Choreographers such as Christian Rizzi, Akram Khan, Shobana Jeyasingh explore traditional dance repertoires to create 'hybrid', 'innovative', 'spiritual' movement vocabularies. Historically, contemporary dance is generally considered as ephemeral art and as part of a historical progression, whereas traditional dance is (still) perceived as the living repertoire of local and uninterrupted memory. The utilization of traditional repertoires into the contemporary dance has brought up questions of authenticity, ownership, and, in the process opening the question of choreography. Interestingly, the similar drive towards closing the gap between 'artistic' dance forms and traditional dance forms have come from different corners as well. Here, I am referring to a surge of discussions, conferences and projects in the world of staged traditional dances in South East Europe that yearn to change the field. The debates in this sense are focusing on question of authenticity and innovation in the traditional dance choreography but they also ask larger question such as: "what is [our] bodily culture in the domain of kinetics?" posed by ethnochoreologist Zdravko Ranisavljević. The presentation will outline how the attempt at answering these questions and reconciling different traditions of dance research shape up the emerging holistic approaches to dance study at the department of ethnomusicology at the Faculty of Music in Belgrade.

Biography

Dunja Njaradi is dance anthropologist interested in traditional dances, social dances and religious performances. She has an extensive teaching experience in various subjects such as drama, theatre, anthropology and ethnochoreology. Throughout her career Dunja Njaradi received many scholarships and awards including Overseas Research Studentship (ORS) for PhD studies (2007-2010), Lancaster University; DanceWeb scholarship within the framework of ImpulzTanz Vienna (2009); and Junior Fellowship at IAS CEU in Budapest (2016/17). She published *Backstage Economies: Labour and Masculinities in Contemporary European Dance* with Chester University Press in 2014. She is currently teaching ethnology, anthropology and ethnochoreology at the Department for Ethnomusicology at the Faculty of Music, University of Arts in Belgrade.

Miloš Rašić, PhD

Research Associate, Ethnography Institute SASA,
Belgrade

Outsider participation: a self-reflexive review of the work within the Department of Ethnomusicology and Ethnochoreology of the Faculty of Music in Belgrade

Anniversary celebrations are the right time to look back and (self)reflexively review different situations, enhancing future actions, evaluations, and reactions. At the Department of Ethnomusicology on the Faculty of Music in Belgrade (after this: the Department), I was engaged for two academic years (2017/2018 and 2019/2020), when I thought several different courses in the field of ethnology/anthropology and dance anthropology on bachelor and master levels. I mark my position as outsider participation because I was hired for a certain period both times. Therefore, although I was well accepted in the work environment, we always knew that I would stop being an official part of the team at some point. During the two academic years of work at the Department, I passed, more or less, all the duties that a professor has, while, due to circumstances, I participated in the changed system of work - online, caused by the corona virus pandemic and declared state of emergency.

For this presentation, I opted for an autoethnographic presentation of my own experience in the work of the Department since everything said or written “always reflects the disposition of the author” (Chang). Heewon Chang, in her study *Autoethnography as Method*, distinguishes four styles of autoethnography: descriptive-realistic, confessional-emotional, analytical-interpretive, and imaginative-creative. Although these styles are not strictly limited, different ones are used

depending on the author's needs, in this presentation, I will primarily use the first three mentioned styles. In this regard, autoethnography will serve as an autoreflective review, in which I will connect the experience of working at the Department with broader socio-cultural events and go through the appropriate analytical and interpretive frameworks.

Biography

Miloš Rašić is a doctor of ethnology and anthropology. He completed his undergraduate (2014), master's (2015), and doctoral studies (2020) at the Department of Ethnology and Anthropology, Faculty of Philosophy, University of Belgrade. He is employed at the Institute of Ethnography SASA, with the title of research associate. During his career, he worked at the Museum of Yugoslavia (2014-2016), where he acquired the title of curator; at the Department of Ethnology and Anthropology of the Faculty of Philosophy in Belgrade, as a teaching associate (2015/2016); at the Department of Ethnomusicology and Ethnochoreology Faculty of Music in Belgrade (2017/2018 and 2019/2020), as a lecturer in several subjects in the field of ethnology/anthropology and dance anthropology (bachelor and master studies). He collaborated with the Ensemble of Folk Dances and Songs of Serbia "Kolo" on the design and implementation of the project TradicijaNova (2016-2019). He regularly publishes scientific studies, participates in national and international scientific conferences, and he is part of several professional associations. In his ethnological/anthropological research, he deals with topics from the domains of migration, identity, dance, music, and cultural heritage.

Ana Petrović, MA

Assistant for the narrow scientific field of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Solo performances in heterophonic vocal practice as one of the types of transformation of the traditional vocal expression of Serbs from Pešter

Vocal tradition of Serbs from the Pešter plateau is characterized dominantly by group, heterophonic singing but I also recorded many examples of solo (individual) performances as well as performances of group singing accompanied by gusle. During research visits in 2016 and 2020 in the villages Doliće and Boljare the only vocal performances I could record were solo sung songs.

The aim of this announcement is to investigate the reasons why I often found only individuals who could / wanted / knew how to sing in the area which is recognizable by group singing. Is it the process of substantial change in musical folklore, or is the traditional singing of this area only adapting to a general social, demographic and numerous other changes that have left a strong mark on the life of Serbs, especially during the past decade (migrations towards bigger cities, reduction and complete disappearance of the social life of the community, and thus the opportunities for group singing)? In support of the latter hypothesis, specific situations during the field recording will be considered, as well as all other circumstances that led to individual performances. Additionally, the solo performances themselves will be subjected to melo-poetic and stylistic analysis in order to determine whether they deviate from the paradigmatic, intonational characteristics of Serbian Pešter singing style.

Finally, I will look at the future perspectives of maintaining Serbian traditional singing in Pešter (from Pešter) and the question of the necessity, purposefulness and impact of the described changes on this vocal expression.

Biography

Ana Petrović (Živčić), (1987) completed her undergraduate and master studies in ethnomusicology (2006-2012) at the Faculty of Music in Belgrade (FMU), where she has been employed as teaching assistant at the Department of Ethnomusicology since 2019. The Senate of the University of Arts in Belgrade, approved Ana's work on the doctoral dissertation with the topic: The influence of the components of musical articulation on the formation of the vocal dialect of Serbs from Pešter (mentor: Prof. Dr. Mirjana Zakić).

Since 2008 she has been publishing papers in relevant scientific journals.

Ana is currently working in the Phonoarchive of the Faculty of Music, teaching on the master program Applied Music Research. She is also engaged in projects of the Faculty of Music funded by the Science Fund of the Republic of Serbia (Female Leadership in Music) and the Ministry of Education, Science and Technological Development (Digitalization of the traditional musical heritage of Serbia – Phonoarchive of the Faculty of Music)

Since 2014, Ana has been a member of the International Council for Traditional Music - ICTM, in whose activities she continuously participates by presenting papers at symposia.

Borisav Miljković, MA

Assistant for the narrow scientific field of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Development of Serbian organology: thematic and methodological scopes of musical instruments research in Serbia

Interest in musical instruments in Serbia, starting from the first Serbian dictionary (1818) by Vuk Stefanović Karadžić until today, has gone through various stages of development, forming a path from organography to organology as an interdisciplinary scholarly platform. Although it represents a field of intersection of different scientific fields, such as musicology, anthropology, archeology, art history, iconology and museology, organology will be considered, above all, from an ethnomusicological perspective. This paper aims to polemically present the consecution of organological practice in Serbia through a historiographical approach, emphasizing the problematic and methodological principles of shaping scientific thought in the light of world organology.

Before the development of organology as an academic ethnomusicological discipline, we find data on musical instruments in the literary works of the 19th century, which use them through the frame of romantic ecstasy as an element of emphasizing the ambience or character of a certain figure. As inevitably part of everyday life, the instruments are placed in the context of folk life from the end of the 19th and the beginning of the 20th century in the ethnographies by Milan Đ. Milićević, Vladimir Karić, Tihomir Đorđević and Danica and Ljubica Janković. At the same time the first organographic approach appears in the works of Franjo Kuhač and Božidar Širola, which provides insight into the morphological, ergological and etymological characteristics of individual instruments, placed in a particular geocultural context.

A significant methodological turn in terms of collecting, melographic, and above all museological work, qualified Vladimir Đorđević not only as a pioneer but also the most prominent researcher in the field of ethnoorganology until the second half of the 20th century. With the establishment of the historical-folklore department at the Faculty of Music, the development of scholarly thought in this area intensified, especially with the devotion of Dragoslav Dević and Andrijana Gojković as the founders of Serbian organology.

The holistic approach, as the basis of a new scientific paradigm in the works of the later generation of researchers, such as Dimitrije Golčević, Mirjana Zakić, Danka Lajić Mihajlović and Iva Nenić, has significantly influenced the development of thematic and methodological perspectives, which correspond to postmodern aspirations towards interdisciplinary bifurcation in global processes.

Biography

Borisav Miljković (Kraljevo, 1987) completed a master's degree at the Department of Ethnomusicology (2012) under the mentorship of dr Mirjana Zakić and bachelor studies at the Department of Conducting (2015) in the class of prof. Bojan Sudić at the Faculty of Music in Belgrade. In the period from 2015 to 2020, he worked as a teacher of courses at the Department of Traditional Music in music schools in Kraljevo, Belgrade and Trstenik, and since 2020 he has been employed as an assistant at the Department of Ethnomusicology at the Faculty of Music in Belgrade. Borisav is one of the founders and associates of the Center for Ethnomusicological Activities, which has realized several projects under the auspices of the Ministry of Culture and Information of the Republic of Serbia. The focus of his scientific interest is the instrumental practice in Serbia and the region in the light of correlative relations with identity modalities. He demonstrates the research endeavor of mapping stylistic categories within the evolutionary mechanism of tradition in a practical way through his pedagogical work. He participated in several international symposiums, presenting Serbian organological practice within the framework of world ethnomusicology.

Jelena Joković, MA

PhD candidate at the Department of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

Simple types of transposition of songs tracks in arrangements for trumpet orchestra and its occurrences in context of contemporary trumpeting of western part of Serbia

The basis of the contemporary performing repertoire of trumpet orchestras in Western Serbia is, in addition to round dance tracks, also folk songs tracks, in an arrangement for this type of ensemble. In order to transfer song tracks from vocal or instrumental musical expression to orchestral, it was necessary to perform a certain type of transposition from the original, as well as an arrangement upgrade. However, there are also examples of songs whose original performance was vocal-instrumental, for the ensemble instrumentally different from the trumpet orchestral, but similar in function. In such examples, this process was performed by the arrangers. In the contemporary trumpeting in Western Serbia, two arrangers were the most important, and they were Dragan Knezevic (1941–2002) and Ruse Paunovski (1921–?). In their arrangement opuses, three types of transposition were observed, namely: simple, enriched transposition, as well as modeled compositions, but without citations used. In this paper, simple types of transposition of song tracks will be presented. These types of simple transposition were presented in different ways in the performance, which primarily depended on the musical-poetic form of their original performance. In this paper, through examples, various products of the process of transposition and production upgrade will be analytically presented, through three types of musical elements, namely: compositional and derived from the original (melody, rhythm, musical form,

ornamentation and articulation), harmony and articulation. In the case of examples whose original performances are in a vocal-instrumental arrangement, the process of arrangement upgrade is simpler and represents, for the most part, an adaptation to the trumpet orchestral composition. In fact, these three groups of musical elements enter the process of transposition, unlike the examples whose original performances are vocal or instrumental.

Biography

Jelena Joković (1992) finished her undergraduate studies at the Faculty of Music in Belgrade, Department of Ethnomusicology in 2015, and master studies 2017. She is currently in her third year of studies, writing a doctoral dissertation, the officially approved title of which is „Brass orchestras instruments of Western Serbia: diachronical and synchronic development of the performing apparatus, stylistic and performing repertoire, through different contextual frameworks”, under the mentorship of Dr. Dimitrije O. Golemović, professor emeritus. Heretofore, she participated on several international symposiums and conferences. She published one monography and three articles in journals and collection of papers. Since 2018 to 2021, she was a junior researcher at the project of the Ministry of Education, Science and Technological development of Republic Serbia, titled „Musical and dance traditions of the multi-ethnic and multi-cultural Serbia“. She plays violin, piano, frula, dvojnice, ocarina, sings with one-stringed gusle, and, currently, for the purposes of her doctorate, she is learning to play a trumpet.

Branislav Stevanić, MA

PhD candidate at the Department of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

From oral transmission to paper: the educational system as a post-traditional place of learning folk practices

The teaching of traditional music and dance today represents a new, essentially other category of intangible culture in relation to its generative state. People's pedagogical approach to free time, in the traditional context, has been reconfigured into the pedagogical approach of the education system, uniformed by didactic-methodological instructions for the realization of the curriculum. The subject of this research is the relationship between the two active methods of knowledge transfer in practice, as well as the focus on the question of the expediency of learning methods of music and dance folk practices in school system. The traditional method is viewed through two sub-methods, the method of demonstration through oral transmission and the method of demonstration through imitation. The first sub-method implies direct contact between the transmitter of knowledge and the one who acquires knowledge, while in the second sub-method such contact does not happen. It is the method that implies interconnected concepts of listening as active perception and understanding of music and/or dance, and which results in reproduction – a musical practice that, through the interpretations of always new subjects, develops a life of its own and maintains the flexibility and fluidity of folk practices. The school system, on the other hand, obliges teachers to use the teaching methods prescribed by the curriculum of the Ministry of Education, more specifically the Institute for the Advancement of Education, and, as a consequence, traditional methods are converted into conventional teaching methods, the methods of other musical thinking, in the case of learning folk practices. The relationship between these two types of

pedagogy is ever evolving and creates a hybrid transfer of knowledge and hybrid music through the reciprocity and permeation, fusing together two different musical opinions. With the aim of reviewing the mentioned relations, a survey of students and teachers was conducted at the “ethno section” of the secondary department of the School of Music “Stevan Mokranjac” in Kraljevo at the end of the school year 2020/2021. The empirical approach in this exploratory research provides insight into the problems of implementing the teaching of folk practices, and into the degree of use of traditional and conventional methods and success in mastering new material in the secondary education system at the Department of Traditional Music, that is, at the Department of Serbian Traditional Singing and Playing.

Biography

Branislav Stevanić. In 2017, he completed his BA in Composition from the Department of Composition, as well as his BA in Ethnomusicology from the Department of Ethnomusicology, both at the Faculty of Music in Belgrade. He subsequently completed his Master studies in Ethnomusicology in 2019 at the same faculty, under the mentorship of Dr. Iva Nenić. His dissertation was called “Reproduction of Social Authority, Masculinity and Creativity: the Music of Fans in the Context of Professional Football in Serbia”. He is currently doing his Ph.D. in the Department of Ethnomusicology, within which he is researching music and sound of public spaces in cultures of rebellion. He is one of the founders of the Ethnomusicological Activities Centre (Belgrade), in which he develops the concepts of expanded fields of ethnomusicology. He was involved in writing and directing three ethnographic films produced by the Centre, namely “Etnomuzikologija, s kolena na papir” (Ethnomusicology, from oral transmissions to paper), “In Kaldrma” (exploring musical subcultures in Belgrade) and “Intersticijalno zvučno polje guslarske prakse” (Interstitial Sound Field of Guslar Practice). Currently he is working as a professor in the secondary School of Music “Stevan Mokranjac” in Kraljevo (Serbia).

Julijana Bašić, MA

Assistant at Department of Musicology and
Ethnomusicology, Faculty of Art, Novi Sad

Glocality of contemporary tambura practice in Novi Sad

Globalization has become an increasingly influential paradigm in the human sciences since the beginning of the 1990s, especially in modernist and postmodernist conceptions of socio-cultural-political movements. The fact is that the binary oppositions such as global-local, north-south, center-periphery are not functional in explaining contemporary flows that are under the constant influence of globalization, this paper maintains the analysis of the relationship of five global cultural flows/landscapes – ethnoscapescapes, mediascapescapes, technoscapescapes, finanscapescapes and ideoscapescapes, which are in a constant process of permeation and movement (Appadurai). However, if we understand the locality as an aspect of globalization, the issues of glocality, ie. the processes of global creation of the locality and local responses to global cultural trends (Robertson), represent an important aspect in the interpretation of the contemporary tambura practice.

In this paper, examples of the glocality of tambura practice are observed in relation to the spatially and temporally bounded cultural area of the city of Novi Sad at the beginning of the 21st century. The aim is to theoretically interpret the aspects of glocality and musical cosmopolitanism through the repertoire policy of the group “Ravnica”. Through acting on the music scene in the region, this group of musicians in various ways deviates from the canonized repertoire of tambura music and its sound representation, and flirts with various globally popular musical expressions.

Biography

Julijana Baštić (Novi Sad, 1988) holds bachelor and master degree in Ethnomusicology from the Academy of Arts, University of Novi Sad. She enrolled to the PhD studies of Ethnomusicology at the Faculty of Music, University of Arts in Belgrade in 2014. Her field of interests is based on researching tambura musical practice in Vojvodina, through the prism of the aspects of performing, and the relationship between music and ideology. Her publications include the book *Dance and Music tradition of Macedonians in Kačarevo* (collaboratively written with Goran Milošev, Pančevo 2017), and articles in the various proceedings from the scientific symposiums and congresses. Julijana participated in the International Summer Academy of Science (Semmering, Austria) in 2017, and, since 2018, she is affiliated with the Academy of Arts in Novi Sad, as an assistant at the Department of Ethnomusicology.

Violeta Jokić, MA

PhD candidate at the Department of
Ethnomusicology, Faculty of Music in Belgrade

K-pop fan project KStudio: fandom and online music/dance communities

K-pop or Korean popular music, which is inextricably connected to dance and a specific visual presentation, has gradually won over fans around the world over the past 25 years by means of globalization and the new wave of Asian cultural expansion. After 2015, this musical phenomenon became more present in the Balkans. Although K-pop is not part of the mainstream music culture in Serbia and has not received enough media attention, fans have found a way to express their commitment to this type of music and dance using the potential of the Internet and social media, thus creating their own social hubs and ways of influence within the K-pop community.

The presentation will be focused on the activities of the first online K-pop fan project KStudio, which brings together talented singers and dancers from Serbia and neighbouring countries, presenting them on social media, with the idea of debuting K-pop inspired girl group with original music, choreography and video. As this project started in the second half of 2021 and is currently in its initial development, through conversation with the organizers I was able to find out the initial ideas, preparations and desired outcomes of this project. As a consequence, I am able to reconsider my usual fieldwork methods and experiences while working with fan community without meeting them in person, using methods of online ethnography. One of the main goals of this paper is to trace down recent changes of creative K-pop fan practice. Instead of simply “copying” or “mimicking” the original elements of Korean music practice, new means of intercultural connections are created within glocalised K-pop scene in Serbia.

Biography

Violeta Jokić (1995) is PhD student of Ethnomusicology at the Faculty of Music in Belgrade. In 2019, she participated in the Conference within Vlado S. Milosevic's Days in Banja Luka, talking about Sevdalinka with saz accompaniment and afterwards she has participated in other similar academic gatherings. Her field of research is also related to the traditional instrument frula. Besides traditional music, she is interested in K-pop and fandom in Serbia which has been her occupation since 2017. She published a research paper called "K-pop in Serbia: How Young People Express an Affinity Towards a Certain Type of Music through Dance" in 2018. Two years later she presented two papers at the BTS Global Interdisciplinary Conference Project in London. In 2021, she presented a paper called "The Creative Fan Culture and 'Soft Power': The Agency of Female K-pop Fan in Serbia" at the conference 'Female Leadership in Music' in Belgrade.

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

781.7(082)

793.3(082)

НАЦИОНАЛНИ научни скуп са међународним учешћем Музика и плес у време (пост)традиције (2021 ; Београд)

Књига апстраката : симпозијум поводом 60 година од оснивања Катедре за етномузикологију на Факултету музичке уметности Универзитета уметности у Београду / Национални научни скуп са међународним учешћем Музика и плес у време (пост)традиције, 3. и 4. децембар 2021. године, Београд ; [уредници Мирјана Закић, Ива Ненић, Борисав Миљковић]. - Београд : Факултет музичке уметности, 2021 (Београд : Тон Плус). - 93 стр. ; 25 cm

На спор. насл. стр.: Book of abstracts. - Tiraž 50. - Стр. 20-21: Уводна реч / уредници.

ISBN 978-86-81340-43-1

а) Музика -- Зборници б) Игра (плес) -- Зборници в)
Етномузикологија -- Зборници

COBISS.SR-ID 51862025

